

пукахте, поразени! . . . Саде комати влачите и все гладни. По-гладни се съ перо, като си гладно!

И тя прѣкна та се изсмѣ, колкото ѝ гласъ държи.

— Жено, не брани дѣцата, се обади бай Иванъ, ежте татювата, амбаритѣ сж пълни съ новото жито. Трѣбва да се прѣтрѣбе, да се не развали като минжлата година. Я зяпни татювото, да видя, много ли си гладно! Бреѣ отъ снощи троха не турило въ уста. . . .

И баба Иваница бѣше весела жена, едра, снажна и въ кръста тънка колкото въ плещитѣ. Днесъ тя бѣ станжала въ зори, издопла кравата, мѣсила хлѣбъ, опекала го въ пещъта и на арманя помага. Два пкти бѣ близнила. Дѣдо попъ Захария ѝ бѣше казалъ да се варди, защото ако се осмѣли да направи още веднажъ тоя грѣхъ, трѣбва да се побратимѣтъ съ мжжа си и да се раздѣлятъ. Всичкитѣ ѝ дѣца бѣхж живи. Да прощавате, едното донесе въ прѣстилка отъ нивата, 4—5 роди на сайванта. И сега се познаваше, че кждѣ Коледа ще увеличи съ още единъ консуматоритѣ на черния хлѣбъ и да станжтъ дѣцата ѝ на брой колкото Христовитѣ ученици — и словомъ дванадесетъ. Наистина, дѣдови Иванови бѣхж прѣкарвали хорица, ама. . . Божия воля. . . . Той и съ Сара и Авраама направи чудо. Свекървата и снахата се надваряхж. . . .

Отъ врѣме на врѣме всѣки ставаше отъ трапезата и се насмукваше вода отъ голѣмата червена стомна. Поне за бай Ивана винцето макулъ отдавна се бѣ свършило: бурето миришеше вече на мухълъ и обржчитѣ му бѣхж исхвѣркнали.

Бай Иванъ поржча да му искаратъ послѣ мрѣжата, да ѣ позакърпи, защото довечера, слѣдъ като отвѣжтъ на арманя, ще иде на Стрѣма да улови нѣкоя и друга мрѣнка.

— Да се облажимъ малко, каза той, утрѣ е Прѣображение — яде се риба. Отъ майка си съмъ чулъ: на Благовѣщенъе, на Врѣбница и на Прѣображение грѣхота е, ако не хапнешъ рибица; стига само и кокалче отъ нея да ближнешъ.

Не дочакахме да се свърши ядението. Когато ни испрачаше на вратията, бай Иванъ срѣщия едно отъ чедата си, че вози динева кора напълнена съ пѣськъ. Той го изруга, кждѣ се губи изъ селото и защо полата му е мокра. Той едвамъ сега си науми за него.